

Ramy przestrzeni

Pełne wykorzystanie potencjału gospodarczego Grupy Kapitałowej PGNiG w obszarze działalności podstawowej uzależnione jest od przychodów ze sprzedaży gazu, których poziom wyznaczają regulacje taryfowe Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

W aspekcie prawnym działalność Grupy Kapitałowej PGNiG opiera się przede wszystkim na dwóch aktach prawnych:

Ustawa Prawo energetyczne (DzU 2003, nr 153, poz. 1504 z późn. zm.) z 10 kwietnia 1997 roku wraz z rozporządzeniami wykonawczymi – w odniesieniu do działalności w zakresie obrotu paliwami gazowymi, przesyłu gazu oraz magazynowania paliw gazowych,

Ustawa Prawo geologiczne i górnicze (DzU 1994, nr 27, poz. 96 z późn. zm.) z 4 lutego 1994 roku – w odniesieniu do działalności wydobywczej i prowadzonej w jej ramach sprzedaży gazu.

Dodatkowym aktem prawnym jest Ustawa z 23 marca 2007 roku o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa państwa i zakłóceń na rynku naftowym (DzU 2007, nr 52, poz. 343). Ustawa ta nakłada na PGNiG powinność utrzymywania obowiązkowych zapasów gazu ziemnego, które do 2012 roku mają wynieść 30 dni średniego dziennego przywozu gazu. Dodatkowym istotnym zapi-

sem ustawy jest gwarantowana stopa zwrotu na kapitale zaangażowanym w działalność magazynową na poziomie co najmniej 6%.

Zgodnie z ustawą Prawo energetyczne działalność w zakresie obrotu paliwami gazowymi, przesyłu oraz magazynowania gazu wymaga uzyskania koncesji od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

W roku 2006 Grupa Kapitałowa PGNiG dysponowała koncesjami na:

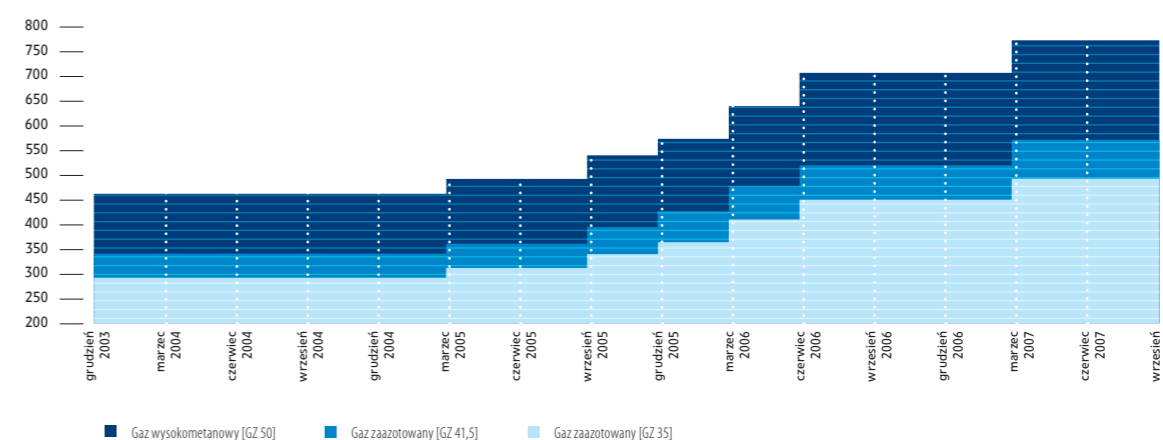
- Przesyłanie i dystrybucję paliw gazowych nr PPG/4/652/U/1/2/99/PK z 30 kwietnia 1999 roku,
- Obrót paliwami gazowymi nr OPG/4/652/U/1/2/99/PK z 30 kwietnia 1999 roku,
- Obrót gazem ziemnym z zagranicą nr OGZ/1/652/W/1/2/2001/AS z 17 kwietnia 2001 roku,
- Magazynowanie paliw gazowych nr MPG/2/652/W/2/2005/2006/BT z 1 lutego 2006 roku.

Działalność gospodarcza w zakresie poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin, wydobywania kopalin ze złóż, bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, również wymaga koncesji.

Na 31 grudnia 2006 roku PGNiG uzyskało:

- 66 koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego,
- 208 koncesji na wydobywanie ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż,
- 8 koncesji na podziemne magazynowanie gazu (PMG),
- 4 koncesje na składowanie odpadów.

Taryfowa cena sprzedaży gazu wysokometanowego [GZ 50] oraz zaazotowanego [GZ 35; GZ 41,5] od grudnia 2003 roku do września 2007 roku [zł/1000 m³]

Polityka taryfowa

Poziom taryfy, zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, jest jednym z najważniejszych czynników wpływających na wyniki spółki. Zgodnie z Prawem energetycznym, a w szczególności z rozporządzeniem Ministra Gospodarki i Pracy z 15 grudnia 2004 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi, poziom tej taryfy powinien uwzględniać uzasadnione koszty działalności gospodarczej, a także zapewnić zwrot z zaangażowanego kapitału.

Ceny sprzedaży gazu przez PGNiG w pierwszym kwartale 2006 roku opierały się na taryfie dla paliw gazowych nr 1/2003, zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) z 16 września 2003 roku, wraz z późniejszymi zmianami (ostatnia zmiana – 14 grudnia 2005 roku). 17 marca 2006 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wprowadził nowe taryfy, uwzględniające rozdzielenie działalności przesyłu (OGP GAZ-SYSTEM SA) od sprzedaży gazu (PGNiG), a także

wzrost kosztów pozyskania paliw gazowych. W taryfie dla paliw gazowych nr 4 uwzględniono nowe zasady rozliczeń i wysokość opłat dla:

- przesyłu gazu sieciami wysokiego ciśnienia – rozliczenia na podstawie taryfy Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM SA,
- przesyłu gazu sieciami tranzytowymi – rozliczenia na podstawie kosztów zakupu usługi przesyłowej od przedsiębiorstwa System Gazociągów Tranzytowych (SGT) EuRoPol GAZ SA według taryfy PGNiG,
- magazynowania gazu wysokometanowego – według taryfy PGNiG,
- paliwa gazowego – według taryfy PGNiG,
- opłat abonamentowych – według taryfy PGNiG.

Zasady ustalania taryf określają przepisy wykonawcze do Prawa energetycznego. Stosowana metodologia kształtowania wysokości taryf opiera się na określaniu cen i stawek opłat przy prognozowanych kosztach oraz planowanych wielkościach

sprzedaży gazu ziemnego. Zgodnie z wytycznymi regulatora, w kalkulacji cen w obrocie paliwami gazowymi uwzględniane były koszty pozyskania gazu ze wszystkich możliwych kierunków dostaw paliw gazowych, zarówno z importu, jak i z wydobycia krajowego.

W praktyce oznaczało to, iż regulacji cen podlegała tak działalność obrotu z zagranicą, jak i wydobycie krajowe. Efektem było ustalenie ceny taryfowej, stosowanej w rozliczeniach z odbiorcami, na poziomie niższym, niż wynikało to z kosztów jego zakupu z importu, co miało negatywny wpływ na wyniki finansowe spółki w całym 2006 roku. Decyzją z 15 grudnia 2006 roku Prezes URE zatwierdził wnioskowaną przez PGNiG zmianę taryfy w zakresie cen paliw gazowych oraz przedłużył okres obowiązywania taryfy nr 4 dla paliw gazowych do 31 marca 2007 roku. W wyniku tego cena za paliwo gazowe od 1 stycznia 2007 roku wzrosła o 9,9%. W marcu 2007 roku została wydana kolejna decyzja o przedłużeniu do 30 września 2007 roku taryfy obowiązującej w pierwszym kwartale 2007 roku.